



ת"פ 50263/11/19 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ויקטור וולוביי, מישל עמאר, הנאשמים

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 50263-11-19 מדינת ישראל נ' וולוביי (אסיר) ואח'

בפני כבוד השופט - ס. הנשיא ניר מישורי לב טוב
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

1. ויקטור וולוביי (אסיר)
2. מישל עמאר - הנאשמים

גזר דין (בעניינו של נאשם 1)

1. בתאריך 18/02/2020 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בהתאם להסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים וגניבה לפי סעיפים 406(ב) + 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 17.11.19 בשעה 13:48 הגיעו הנאשמים לביתו של רונן עזרא (להלן: "המתלונן") בכתובת התומר בבית שאן (להלן: "הבית"). הנאשמת נקשה על הדלת, לחצה על ידית דלת הכניסה ופתחה את הדלת, שהיתה סגורה אך לא נעולה, לרווחה. הנאשמת נכנסה לתוך הבית, ניסתה להסות את הכלב שנבח, נקשה וקראה. משלא נענתה נכנס הנאשם לבית, נטל משם טלפון סלולארי השייך לבנו של המתלונן (להלן: "הרכוש") הצמידו לבטנו ויחד עזבו את המקום. בהמשך, מסר הנאשם את הטלפון לירדן פרייסלר בעל חנות במגדל העמק תמורת 100 ₪.

במעשיהם האמורים התפרצו הנאשמים בצוואת חדא לבית ונשאו ונטלו משם את הרכוש בלי הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את הרכוש מבעליו שלילת קבע.

2. טיעונים לעונש מטעם הצדדים:

טיעוני המאשימה



1. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות (ת/1) ממנו עולה כי לחובת הנאשם חמש (5) הרשעות קודמות (החזקת אגרופן/סכין, שימוש והחזקת סמים לצריכה עצמית, הונאה בכרטיס חיוב וגניבה) כשבגין העבירה האחרונה שעבר ניתן גזר דין ביום 27/03/2005. לטענת המאשימה עברו הפלילי של הנאשם הכולל עבירות רכוש, מעיד על אופיו.
2. המאשימה טוענה כי באירוע מושא כתב האישום מדובר בעבירות חמורות של התפרצות למקום מגורים וגניבת פלאפון, עבירות שהפכו מכת מדינה.
3. מתחם העונש הראוי בעבירות מסוג זה נע בין 12 ל-24 חודשים כאשר יש לשקול את כל נסיבות ביצוע העבירה ובענייננו את מעורבותה של הנאשמת 2 ביחס לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה.
4. לאור כל האמור מבקש ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה הצופה פני עתיד ולכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ביום 18/02/2020 באופן שהמאשימה עותרת להשתת מאסר בפועל בן 14 חודשים, מאסר על תנאי והתחייבות.
5. בהתייחס לנאשמת 2 טען ב"כ המאשימה כי הוגשה בקשה להארכת תנאים מגבילים אך בשל מצבה הרפואי לא נעצרה.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

1. ב"כ הנאשם מבקש לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ולהסתפק במאסר בפועל למשך 9 חודשים בניכוי ימי המעצר מיום 18.11.19 ועד מועד מתן גזר הדין, מאסר על תנאי והתחייבות.
2. לטענת ב"כ הנאשם יש להשית על הנאשם ענישה ברף התחתון של המתחם בהתאם לנסיבות הקלות בביצוע העבירה הנדונה, ובפרט לאור העובדה שחלקו של הנאשם בביצוע העבירה פחות בחומרתו מזה של הנאשמת 2, נאשמת לה יש עבר פלילי מכביד מזה של הנאשם והיא לא נעצרה עד היום, ואף נסללה דרכה לבית המשפט הקהילתי בעוד הנאשם עצור.
3. בהתייחס לאירוע מושא כתב האישום טען ב"כ הנאשם כי הנאשמים עברו מבית לבית, ובסופו של דבר הגיעו לביתו של המתלונן, הדלת הייתה סגורה אך לא נעולה, והם נכנסו, ומלבד טלפון נייד לא נלקח דבר.
4. בהתייחס לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1) טען ב"כ הנאשם כי מדובר בהרשעות ישנות כאשר ההרשעה האחרונה היא מלפני 15 שנה (2005).



דברי הנאשם

הנאשם מבקש לכבד את ההסדר, הודה כי עשה טעות וכי לא רצה לקחת דבר.

3. דין והכרעה:

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין")

מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא (שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע בעבירת ההתפרצות והגניבה הינו הגנה על קניינו של אדם, על שלומו של אדם, ועל תחושת הביטחון של הציבור. מקרים מסוג זה עלולים להסתיים אף בפגיעה פיזית באדם ולהתפתחות אלימה של האירוע, אף אם מבצע העבירה מלכתחילה כלל לא התכוון לכך (למרבה המזל, סיכון מסוג זה לא התממש בתיק זה אך רבים המקרים בהם אדם הפורץ לדירת מגורים מופתע מנוכחות המתגורר במקום).

לעניין הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות עבירות התפרצות מסוג זה, והצורך בהתייחסות שיפוטית הולמת, יפים דברי כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.1.10), אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר, ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:



"... חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

לעניין זה יפים אף דבריו של השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה [פורסם בנבו] (31.12.08):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית למדי בערך ההגנה על הקניין. הנאשם התפרץ לדירת המתלון בצוותא חדא עם הנאשמת 2 בכך שנכנסו לבית דרך דלת הכניסה הראשית, הנאשם איתר רכוש, טלפון סלולארי השייך לבנו של המתלון, ואף גנב את הטלפון הסלולארי, הצמידו לבטנו ושניהם עזבו את המקום. בהמשך, מכר הנאשם את הטלפון לאחר תמורת 100 ₪. אומנם הנאשם קיבל תמורה כספית בסך 100 ₪ עבור הטלפון הסלולארי, אך אין להסיק מכך שזהו שווי האמיתי של הטלפון הסלולארי אשר נגנב.

ב. מידת האשם ומידת הנזק

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. אומנם הנאשם פעל בצוותא חדא עם הנאשמת 2, כעולה מעובדות כתב האישום השניים פרצו לבית המתלון ונטלו משם את הרכוש בלי הסכמת הבעלים אך לא הוכח בפניי כי הנאשם אולץ לבצע את עבירת ההתפרצות ו/או הגניבה או כי קדמה התנהגות כלשהי מצד המתלון אשר הביאה את הנאשם לביצוע העבירות מושא כתב האישום בהן הורשע, ואף לא הוכח בפניי חלקו של מי מהנאשמים דומיננטי יותר.

לצורך עמידה על מידת הנזק שנגרם למתלון, יש לראות את נזק הרכוש שנגרם למתלון כנזק משמעותי. הגם שהנאשם קיבל תמורה בסך של 100 ₪ בלבד עבור הרכוש שנגנב (הטלפון הסלולארי), הרי ששווי הרכוש שנגנב למתלון אינו ידוע למאשימה אך סביר להניח כי עולה על 100 השקלים שקיבל הנאשם תמורתו. בנוסף לכך, לא נטען כי רכוש זה הוחזר לידי בעליו.



נזק מסתבר נוסף הנעוץ בגניבתו של מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן נובע מאופיו של מכשיר הטלפון הנייד בימינו שהינו לרוב יקר ערך עבור בעליו, מעבר לשוויו הכלכלי וזאת בשל העובדה כי מאפסן מידע אישי יקר, תמונות, קבצים ואמצעי תקשורת.

בנוסף לנזק ממוני זה יש לקחת בחשבון את הנזק הפוטנציאלי לשלמות גופו של המתלונן ובני משפחתו באם היו פוגשים בנאשמים בעת ביצוע העבירות ויש לתת הדעת לנזק הפוטנציאלי לנפשו של המתלונן ובני ביתו שעה שפורצים זרים נכנסו לביתם בצהרי היום, גנבו רכושם ובכך פגעו פגיעה קשה בתחושת הביטחון שלהם.

ג. תכנון מוקדם

מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם הקדים תכנון למעשיו שעה שהגיע למקום במיוחד עם הנאשמת 2 לצורך ביצוע ההתפרצות לדירת המתלונן.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה

בעניינו של הנאשם לא הוגש תסקיר שירות מבחן לעניין העונש וגם במסגרת הטיעונים לעונש לא מסר הנאשם הנסיבות לביצוע מעשיו. כמו כן לא נטענו נסיבות חיים קשות בעניינו של הנאשם.

ה. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבהן הורשע הנאשם :

רבות נכתב בפסיקתם של בתי-המשפט על הערכים המוגנים הנפגעים בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים, בוודאי כאשר מתלוות לביצועה עבירות נוספות כדוגמת גניבה כמו במקרה שלפנינו. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין עבירות הרכוש מן הסוג בו עסקינן, נוהגים במקרים רבים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח.

בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם ברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014) כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

להלן מספר החלטות בנסיבות דומות או כאלו שיש בהם כדי ללמוד על רף הענישה במקרה שבפני:



- א. ברע"פ 659/13 **אביכזר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.1.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים ובעבירות נלוות, ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.
- ב. ברע"פ 4309/13 **בלעום נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (18.6.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירת כניסה והתפרצות למקום מגורים וגניבה, וכן בעבירה של החזקת אביזר של נשק ותחמושת, ונגזר עליו מאסר בפועל למשך 10 חודשים.
- ג. בעפ"ג (מח' מרכז- לוד) 30105-07-12 **אפנסייב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.10.12), נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי מועט, אשר הורשע בבית משפט השלום, בשני תיקים, בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לגנוב, היזק בזדון, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית, ונדון לעונש של 11 חודשי מאסר בפועל.
- ד. בע"פ (מח' חי') 23718-12-12 **איסקוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.10.13), התקבל ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של התפרצות בצוותא למקום מגורים, גניבה ובעבירות נלוות. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו של הנאשם מ-15 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי עבודות שירות.
- ה. בת"פ (ב"ש) 50969-06-12 **מדינת ישראל נ' ממיסטרבלוב** [פורסם בנבו] (19.12.12), הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של כניסה למגורים לשם ביצוע עבירה, כאשר נאשם 1 הינו נעדר עבר פלילי, ואילו נאשם 2 הינו בעל עבר פלילי מכביד. נאשם 1 נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל, ונאשם 2 נדון ל-15 חודשים.
- ו. בת"פ (ת"א) 27477-06-12 **מדינת ישראל נ' מסלטי** [פורסם בנבו] (13.6.13), נקבע מתחם ענישה של 4 עד 24 חודשי מאסר בפועל.
- ז. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 52082-10-13 **מדינת ישראל נ' עבד אלחי** [פורסם בנבו] (24.12.13), קבע בית המשפט המחוזי כי המתחמים שנקבעו על ידי בית משפט השלום חורגים לקולא והיה מקום לקבוע מתחמים חמורים יותר. בית משפט השלום קבע לאירוע הראשון מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר בפועל עד 15 חודשים, ולאירוע השני קבע מתחם ענישה של 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל.
- ח. ברע"פ 4156/13 **אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל**, פורסם במאגרים המשפטיים (12.06.13) נדחתה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש. במקרה זה הורשע המערער בביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית. המערער הגיש ערעור על חומרת העונש והמאשימה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל ערעור המאשימה וקבע מתחם עונש הראוי הנע בין



12 חודשי מאסר ל- 24 חודשים מאסר ודן את המערער ל- 14 חודשי מאסר. בקשה לרשות ערעור נדחתה.

ט. בת"פ 63452-06-15 (שלום טבריה) **מדינת ישראל נ' רחמני**, פורסם במאגרים המשפטיים (21/4/16) קבע בית המשפט מתחם עונש הולם הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל בגין התפרצות לדירה וגניבה ודן הנאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות לעונש מאסר בן 16 חודשים. כמו כן הופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים במצטבר (סה"כ 23 חודשים). ערעור שהוגש על הכרעת הדין וחומרת העונש (ע"פ 38973-05-16 (מחוזי נצרת) רחמני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (19/7/16)) נדחה תוך שבית המשפט המחוזי מאמץ מתחם העונש ההולם והעונש שהוטל על הנאשם. לציין כי במקרה זה לא כללו הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתחום הרכוש עבירות מן השנים האחרונות.

י. ברע"פ 7658/18 **זוהר נ' מ"י**, פורסם במאגרים המשפטיים (1/11/18) נדחתה בקשתו של המערער אשר נדון ל- 9 חודשי מאסר על פי החלטת בית המשפט המחוזי אשר החמיר בעונשו במסגרת ערעור המאשימה על קולת העונש. במקרה זה נעדר הנאשם עבר פלילי לחובתו, שילם פיצוי למתלון ושירות המבחן המליץ להטיל בעניינו צו מבחן, צו של"צ, התחייבות ופיצוי למתלון.

בית המשפט העליון (כב' השופט אלרון) קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשם במסגרת הערעור בבית המשפט המחוזי אינו חורג מרף הענישה הנהוג במקרים דומים. כמו כן מצוין בית המשפט העליון בהחלטתו:

"בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה לנוכח הפגיעה בפרטיותו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בית משפט זה על החומרה שבעבירה זו ועל ההלימה העונשית הראויה לנוכח כך.

יפים לענייננו דברים שנכתבו על ידי חברי א' שהם בעניין ערג' (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014):

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכול, ולצידם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור (השוו ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.8.2015))."

י. **מצבו הכלכלי של הנאשם**



על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונש הקנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

ב"כ הנאשם והנאשם לא טענו למצב כלכלי חריג ו/או לחובות חריגים שחב הנאשם. עם זאת לקחתי בחשבון כי הנאשם נמצא במעצר החל מיום 18.11.2019 וכי מדובר בעבירות רכוש כשהמניע לרוב הינו מניע כלכלי.

ז. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), הינו החל מ - 10 חודשי מאסר בפועל ועד ל-20 חודשים וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, התחייבות, קנס כספי שינוע בין 1000 ₪ ל - 5000 ₪ ופיצוי המתלון בסכום זהה.

סטייה ממתחם העונש ההולם :

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם.

במקרה שלפנינו לא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, ולאור עברו הפלילי של הנאשם (1/ת) לרבות בעבירת רכוש, שימוש והחזקת סמים והחזקת סכין לא מצאתי לנכון לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם.

יחד עם זאת, לא מצאתי מקום לסטות לחומרא ממתחם העונש ההולם בשל העובדה כי הגם שיש לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות מדובר בהרשעות ישנות כשהאחרונה מלפני כ - 15 שנים (משנת 2005).

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **פגיעת העונש בנאשם -** אין מחלוקת כי עונש מאסר בפועל עלול לפגוע בנאשם ואף לדרדרו לחיק עולם העבריינות. זאת נוכח העובדה כי מאסר בודד שריצה מאז ומעולם נגזר עליו לפני 23 שנים (1997) וניכר כי מאסר ממושך יפגע פגיעה קשה בנאשם.

ב. **עברו הפלילי של הנאשם -** לחובתו של הנאשם חמש (5) הרשעות קודמות (1/ת) (החזקת



אגרוף/סכין, שימוש והחזקת סמים לצריכה עצמית, הונאה בכרטיס חיוב וגניבה) כשבגין העבירה האחרונה ניתן גזר דין ביום 27/03/2005.

ג. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה , חסך זמן שיפוטי יקר והביע חרטה על מעשיו בפני בית המשפט .

שיקול הרתעת היחיד :

לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות ובין היתר בעבירות רכוש (גניבה, הונאה בכרטיס אשראי), אלו ממחישות באופן מסויים התנהלותו של הנאשם והגם שריצה עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה בעברו בחר לשוב ולבצע עבירות דומות וכל אלו ממחישים הצורך בענישה אשר תרתיע הנאשם מלשוב לסורו.

שיקול הרתעת הרבים :

על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע גם ציבור העבריינים בכך ובפועל העלולים לבצע עבירות דומות באשר אין מדובר בעבירות מתוחכמות, לעיתים אינן דורשות תחכום או תכנון מוקדם ארוך טווח אך פגיעתם בציבור הרחב קשה.

עוד אציין כי לא מצאתי ממש בטענה כי הנאשם הופלה לרעה לעומת הנאשמת הנוספת בתיק. ראשית, לא מצאתי כאמור לעיל כי חלקם של הנאשמים שונה בביצוע העבירה וכי היה פחות דומיננטי בביצועה כמי שנטל ונשא מכשיר הטלפון הנייד ומכרו. כמו כן לא הוצג גיליון הרישום הפלילי העומד לחובת הנאשמת . שנית, ב"כ המאשימה הבהיר כי מצבה הרפואי החרגי של הנאשמת הוא שמנע המשך מעצרה ושהייה בתנאים מגבילים ולא הובאה ראיה לסתור הצהרה זו. שלישית, אין בעובדה כי הנאשמת נמצאה מתאימה והופנתה להליך בבית המשפט הקהילתי כדי להוכיח הפלייתו של הנאשם לרעה שעה שלא הוכח כי נמצא מתאים אך הוא להשתלבות בהליך זה או כי המאשימה התנגדה תוך שרירות לב להפנייתו להליך זה.

חומרתן של העבירות, התכנון המוקדם, אשמו המלא של הנאשם בביצוע העבירות (בין אם לבד ובין עם הנאשמת 2), הצורך בהרתעת היחיד במקרה זה ובהרתעת הרבים נוכח נפישות עבירות ההתפרצות לדירת מדורים ומדיניות הענישה הנוהגת והמחמירה בפסיקתו של בית המשפט העליון מחייבים לגישתי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה בעניינו של הנאשם. עם זאת, בקביעת משך תקופת המאסר מצאתי לתת משקל לא מבוטל להודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, הרשעותיו הקודמות הישנות של הנאשם, המעצר בו שוהה הנאשם והסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ומכאן למקם העונש הראוי בעניינו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם.

במסגרת הטלת ענישה כספית בעניינו של הנאשם נתתי משקל לחומרת העבירות והמניע הכלכלי בביצוען לצד התחשבות בנאשם הנתון במעצר ולהשלכה הכלכלית חרף אי הצגת אסמכתאות במסגרת טיעוני הנאשם לעונש.

בהטלת הרכיב הכספי נתתי דעתי כי הרכוש הגנוב לא נתפס ולא הושב לבעליו.



לאור כל האמור לעיל , אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 11 חודשים. מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו מיום 18/11/2019 ועד היום.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון למעט עבירת החזקת רכוש חשוד כגנוב ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
- ד. אני מורה על מתן התחייבות מטעם הנאשם להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 4,000 ש"ח; אם לא ייתן הנאשם ההתחייבות היום, ייאסר למשך 30 ימים וזאת במצטבר לכל עונש מאסר אחר אשר הוטל על הנאשם בתיק זה.
- ה. קנס בסך 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, תשלום ראשון עד יום 01/06/2020 ובכל 1 לחודש ועד התשלום המלא בפועל.
- אי תשלום אחד מהשיעורים, יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, ה' אדר תש"פ, 01 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.